

satges d'aquesta obra on percebem una experiència humana i vida literària interessant, no descartem que Sagarra conegués aquest mot per contacte amb la pagesia montsenyenca (o amb el seu confrare poeta Bofill i Mates, Liost?): «Ai amor primerenc! Aquelles tardes / de si et veuré, de si estaràs per mi; / --- / i aquella mà que surt i s'aventura / sense por de rebuigi ni *estafarell*, / i l'altre mà si és tímida, insegura, / i aquell primer contacte de la pell!» (p. 241). Segui d'això el que vulgui, aquest mot es podria aplegar amb l'olotí *estafarejar* i mall. *estaferillar*, potser a base de la idea de 'cosa esquerra, suturna, soliverna, solitària' (d'on 'fallada', 'perdedora', etc.).

D'altra banda vindran realment d'*estafa* i *estafar* els seus sinònims *estrafolla* (Lluçanès, Cardener; el *DAG.* diu Bna.), *estrafollejar* (Cervera), *estrafolleria* (Narcís Oller), amb intrusió d'aqueix prefix *estra-*; en canvi no tindran res a veure amb l'italianisme *estrafalari*, per més que d'altra banda no és inversemblant que l'alteració catalana d'*estrafalari* en *estrafolari* sigui deguda a contaminació d'*estrafolla*. En la terminació d'*estrafolla*, *-eria*, pot haver actuat la influència d'*AFOLLAR*; però d'altra banda cf. l'eiv. *estafullar* 'bregar, operació que es fa amb el cànem' (*DAG.*), on la *-r* ha desaparegut com en una part dels anteriors, i on d'altra banda la derivació des d'*AFOLLAR/FO-*

LLAR és clara semànticament. Potser també va amb això *estrafallar* 'malmetre' que *AlcM* localitza a Massalcoreig, i el *DAG.* a Mall. amb la grafia *estrafeyar* definit 'esmicolat' (en aquests influència de *fallar*, etc.).² ³⁰ *AlcM* no ho esmenta i potser té raó de no donar-hi importància; d'altra banda el *DAmen.* posa *estaferilla* amb *e* i oblidant-se de posar-hi accent i d'indicar un femení; però tanmateix deu ser *estaferilla*, car fa constar que és masculí (cosa que no sembla que fos possible, si estigués per *-illa* terminat amb *-a* femenina; confirmat per la frase *romandre com un estaferilla*, amb un article masculí). Tenim, doncs, la impressió que el sentit de l'estaferm o quintana és una mera suposició pseudo-etimològica del *DAmen.* seduït per la semblança d'atzar amb *estaferm*; el dicc. Tarongí, sempre tan fidel traductor del *DAmen.*, en aquest cas li nega aprovació, ometent el mot. — 2 Sembla que en l'*AlcM* hi ha hagut errada de lectura d'una abreviatura *Mass.* (Massalcoreig) per Mall., car la forma *estrafeyar* té aire mallorquí, però no cat. occidental. Hi ha d'altres casos de la mateixa confusió en *AlcM*.

Estaferm, V. *estar* *Estafeta*, V. *estafar*

ESTAFILO-, forma prefixada del gr. *σταφυλή* 'ràim, gotim', derivat de *σταφίς* 'gra de ràim, pansa'. □ *I.ª doc.*: *SLitCosta*, 1868, registra *estafili*, *estafiloma*, *estafilorràfia*, *estafilòtom(o)*, *-tomia*.

Altres deriv.: *estafileàcies*.

CPR.: *Estafisàgria* [S. XIV], compost de *σταφίς* amb *ἀγρία* 'silvestre'.

Estafit, encreuament de *atapit* amb *estufat* (més

aviat que amb *estibat*, que també pogué ajudar-hi; difícilment tindrà res a veure amb *clafit/CLAFERT*).

Estaforn, *estafornar*, V. *esternudar* tornat *estudornar* per metàtesi encreuat amb *estufar* (cf. *estufador* 'roca foradada per on salta l'aigua en la costa').

Estafot, V. *estafar*

Estafreig 'safareig' (StFeliu de G.) i *+estafretjada* 'devessall d'aigua, xàfec' («va caure una bona *estafretjada d'aigua*»), Sta. Maria de Besora, 1953: encreuament de *safareig* amb *estabor*, *estabeig* (i els altres mots alludits supra a propòsit d'*estabetxar*).

Estagnació, *estagnant*, V. *estany*

ESTAI, 'gúmena que reforça un arbre de vaixell', pres del fr. ant. *estay* (avui *étai* 'estaló, apuntalador') id., i aquest, del fràncic **strāc* id. (b-al. mj. *stach*, neerl. *stag*, ags. *stæg*, esc. ant. *stag*, angl. *stay*). □ *I.ª doc.*: 1331.

Amb sentit secundari 'peu de sosteniment d'un objecte', 1422 (*DAG.*), d'on l'acc. valenciana «bastó que sostenia la llum durant les vetlades que els oficials i aprenents de fuster treballaven, des de Sant Miquel fins a Sant Josep», *MGadea, T. del Xè I*, 279, d'on, segons aquest, vindrien les *Falles de Sant Josep*, perquè en aquestes hi cremaven aqueix bastó. Quant a l'etimologia m'atinc a l'opinió admesa per Gamillscheg, *Rom. Germ.* I, 199, i Hjalmar Falk, *W. u. S.* IV, 59; puix que és la sustentada també per Kluge (*Seemannssprache*, 1911, 742-3, i Kluge-M.), autoritat màxima en matèria de llenguatge nàutic germànic; sense fer gaire cas de la rectificació que hi volen fer Frings i Wartburg (*ZRPh.* LXX, 95-7), els quals tanmateix parteixen d'una base emparentada de més lluny amb el citat grup germànic.

DERIV.: *Estaiar* [BDC XII, 32]; *estaiament*; *estaiadura*.

Estaia i *estaiada* (*AlcM*) llegits a tort amb *-i-*: deuen ser *esta(t)ja*, *-jada* (ESTAR).

Corregir en *AlcM* les males grafies *estaig* i *Estaix* per *escaig* i *Estais*.

ESTALACTITA, derivat savi del gr. *σταλακτός* 'que degota', adjectiu verbal de *σταλάττω* 'jo degoto'. □ *I.ª doc.*: 1868, *SLitCosta*.

DERIV.: *Estalagmita* [1868, id.], derivat de *σταλαγμός* 'degotís, acte de degotar', 'estalactita'. *Epistaxi*, 'fluix de sang pel nas', d'*ἐπισταξις* id., derivat de *στάξω* 'degoto', parent del dit *σταλάττω*.

Estalamordir, V. *estamordir* *Estalaranyar*, V. *te-ranyina* (TELA) *Estaldí*, *estaldinyar*, V. *estalzi*.

ESTALL, 'pleta petita, corralet muntanyenc', 'escamot que cap en un corralet així', suposa una base STALL- que podria ser germànica (a-al. ant. i mod. *stall*, ags. *steall*, angl. *stall*, 'estatge', 'establa, quadra'), però